Р Е Ш Е Н И Е
№ 42427

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **8786** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. В. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003334 от 03.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

В първоначалната жалба жалбоподателят оспорва констатациите за липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди, че е допусната техническа грешка в ЗК „Лев Инс“ АД и че управляваният от него автомобил има такава застраховка. Позовава се на приложена бележка от застрахователя и иска да му бъде върнато свидетелството за управление.

С постъпилото на 19.10.2026 г. допълнение към жалбата се излагат доводи за липса на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Поддържа се, че нарушението не е съществувало обективно, тъй като за автомобила е имало валидна застраховка към 01.07.2026 г., премията е била изцяло заплатена, а липсата на данни за нея се дължи на техническа грешка в системите на застрахователя. Излагат се възражения, че юридическото лице собственик не е уведомено от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането и че липсват доказателства за уведомяването му от МВР за служебното прекратяване на регистрацията. Жалбоподателят се позовава на чл. 18б, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. и на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на

Общото събрание на съдиите от Наказателната колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС. Сочи, че не е знаел за прекратяването на регистрацията, автомобилът е бил с поставени регистрационни табели и няма публичен регистър, чрез който да провери регистрационния му статус. От това извежда довод, че не е доказано виновно извършено нарушение, обуславящо прилагането на мярката. Поддържа и противоречие с целта на закона и с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, тъй като при наличието на валидна застраховка временното отнемане на СУМПС не допринася за постигане на законовите цели.
Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира присъждане на разноски по представен списък.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща представител в откритото съдебно заседание. В представените писмени бележки чрез главен юрисконсулт С. М. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Т. възражение е направено и със съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
От представения трудов договор от 17.11.2025 г. се установява, че жалбоподателят работи в „Поликарт“ ООД на длъжност „Шофьор, лекотоварен автомобил“. Съгласно приложената регистрационна справка от АИС на МВР дружеството е собственик на товарен автомобил „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] .
За автомобила е представена застрахователна полица № BG/22/126001315047 на ЗК „Лев Инс“ АД, издадена на 16.04.2026 г., с начало на застрахователното покритие от 10:22 часа на 16.04.2026 г. и краен срок до 23:59 часа на 16.04.2027 г. Представена е и сметка № P023303063 от 16.04.2026 г. за заплащане на застрахователната премия в размер на 141,18 евро.
Съгласно приложената справка от автоматизираната информационна система на МВР на 27.05.2026 г. в 04:30 часа е отразено служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.
На 01.07.2026 г. около 10:00 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към[жк], до № 261, жалбоподателят е управлявал посочения автомобил. При извършената полицейска проверка е установено отразеното служебно прекратяване на регистрацията. За констатираното младши автоконтрольор А. Г. Д. при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е съставил Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 5634953 от 01.07.2026 г., като управлението на автомобила е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предложение първо от ЗДвП. В описанието на обстоятелствата в АУАН е посочено, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена на 23.05.2026 г. поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. В акта е отразено изземване на СУМПС, свидетелството за регистрация и регистрационните табели на автомобила. Съставен е и отделен АУАН серия GA № 5634954 от същата дата за нарушение по чл. 638, ал. 3 от Кодекса за застраховането.
По преписката е приложено писмено сведение от жалбоподателя, в което е посочил, че за управлявания автомобил е издадена валидна застрахователна полица.
По административната преписка е представена и застрахователна полица № BG/22/126002274390

на ЗК „Лев Инс“ АД, издадена на 01.07.2026 г., с начало на покритието от 13:00 часа на същата дата до 23:59 часа на 30.06.2027 г.
Приложената справка от автоматизираната информационна система на МВР отразява служебно възстановяване на регистрацията на автомобила на 01.07.2026 г. в 12:09 часа по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“, като е посочена полица № BG/22/126002274390.
На 03.07.2026 г. е издадена оспорената Заповед № 26-4332-003334. Като фактическо основание е посочено управлението на автомобила на 01.07.2026 г. около 10:00 часа и е възпроизведена констатацията за служебно прекратена регистрация, като в заповедта е посочена дата на прекратяване 01.07.2026 г. Органът се е позовал на АУАН серия GA № 5634953 от 01.07.2026 г. и на предвиденото за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП наказание по чл. 175, ал. 3 от същия закон.
Със служебна бележка от 07.07.2026 г., подписана от директора „Автомобилно застраховане“ при ЗК „Лев Инс“ АД, е удостоверено, че за автомобила е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по полица № BG/22/126001315047, издадена на 16.04.2026 г. в 09:47 часа, с покритие от 10:22 часа на същата дата до 23:59 часа на 16.04.2027 г. Изрично е посочено, че полицата е платена еднократно и е била валидна към 01.07.2026 г. Бележката е приложена и към възражение на собственика на автомобила до началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
По делото е представена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.
Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която съгласно представената Заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност попада в обхвата на оправомощителната заповед, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.
Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.
Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) от ЗДвП е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е редвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. В хипотезата на гг) мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца, включително за нарушенията по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предложение първо от ЗДвП. Управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация по принцип попада в приложното поле на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, към който препраща чл. 171, т. 1, б. з), гг) от същия закон. Това обаче не изчерпва проверката за законосъобразност на административната принуда.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера им административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства.

В случая между извършената на 01.07.2026 г. проверка и издаването на оспорената заповед на 03.07.2026 г. е налице времеви интервал от два дни. Още на 01.07.2026 г. за автомобила е издадена полица № BG/22/126002274390, а в автоматизираната информационна система на МВР е отразено служебното възстановяване на регистрацията му на същата дата. Следователно към момента на издаване на заповедта автомобилът вече е бил с възстановена регистрация и с действащо застрахователно покритие. Това са обстоятелства, съществували преди издаването на оспорения акт, които административният орган е следвало да установи и съобрази.

Оспорената заповед съдържа констатацията за управление на автомобил със служебно прекратена регистрация, без да е извършена преценка на актуалния му регистрационен статус. Налице е разминаване и в посочените дати на прекратяване: в АУАН е отразена дата 23.05.2026 г., в оспорената заповед – 01.07.2026 г., а регистрационната справка от АИС на МВР отразява прекратяване на 27.05.2026 г. и възстановяване на 01.07.2026 г. Органът не е обсъдил възстановяването на регистрацията преди издаването на заповедта и не е изложил защо въпреки него временното отнемане на СУМПС е необходимо за постигане целите на закона.

Установеното несъответствие е съществено, тъй като засяга фактическото основание за прилагане на административната принуда и последователността на регистрационните промени. В заповедта като дата на служебното прекратяване е посочен 01.07.2026 г., докато регистрационната справка отразява на тази дата възстановяване на регистрацията в 12:09 часа. Същевременно посочената в АУАН дата 23.05.2026 г. се различава от отразената в справката дата на прекратяване 27.05.2026 г. Тези противоречиви данни са останали неизяснени при издаването на заповедта, а възстановяването на регистрацията два дни преди нея изобщо не е обсъдено.

Съществеността на нарушението се обуславя от значението на пропуснатата проверка за съдържанието на акта. При надлежно съпоставяне на АУАН с регистрационната справка органът е следвало да установи действителната последователност на прекратяването и възстановяването на регистрацията и да прецени необходимостта от ПАМ при съществуващия към 03.07.2026 г. регистрационен статус. Съобразяването на тези обстоятелства е могло да доведе до различен извод относно необходимостта от мярката. Издаването на заповедта при неизяснени относими

факти и без мотиви за значението на вече възстановената регистрация нарушава чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 146, т. 3 от АПК. Наред с изложените по-долу съображения за несъответствие с целта на закона, този порок обуславя отмяната на оспорената заповед.

Допълнително следва да бъде съобразена представената застрахователна полица от 16.04.2026 г., доказателството за плащане и служебната бележка на ЗК „Лев Инс“ АД от 07.07.2026 г. С нея застрахователят изрично удостоверява валидността на тази полица към датата на проверката – 01.07.2026 г., както и еднократното заплащане на премията. Макар бележката да е издадена след заповедта, тя удостоверява предхождащ я факт, а не възникване на застрахователно покритие едва след прилагането на ПАМ. Тези доказателства не могат да бъдат пренебрегнати при преценката на изложеното в жалбата твърдение за несъответствие между действителното застрахователно покритие и отразените данни в информационните системи.

Независимо от причината за това несъответствие, решаващо за настоящия спор е, че на 03.07.2026 г., когато е издадена заповедта, регистрацията на автомобила вече е възстановена, а наличието на застраховка е установено и от документите в самата административна преписка. За този извод не е необходимо да се приема, че възстановяването на регистрацията заличава с обратно действие регистрационния статус към часа на проверката. От значение е състоянието към момента на издаване на заповедта и дали тогава е съществувала необходимост от дминистративна принуда.

В разглеждания случай към момента на издаване на заповедта са били налице застрахователно покритие и възстановена регистрация. При това положение мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочена към преустановяване на продължаващо противоправно състояние, а ограничава правото на управление на жалбоподателя, без в акта да е обоснована конкретна необходимост от това. Административната принуда не може да се прилага като допълнителна санкция за вече установено поведение, отделно от предвидената за него административнонаказателна отговорност.

Към изложеното следва да се добави, че жалбоподателят не е собственик на автомобила. Собствеността на „Поликарт“ ООД се установява от регистрационната справка, а трудовото правоотношение на жалбоподателя с дружеството – от представения трудов договор. Качеството му на несобственик не изключва само по себе си прилагането на ПАМ, но има значение при общата преценка за съразмерност. По делото не са установени данни водачът да е знаел за служебното прекратяване на регистрацията преди проверката. При наличието на документи за застраховката на автомобила и възстановена регистрация преди издаването на заповедта не е обосновано защо спрямо този водач е необходимо ограничаване на правото да управлява МПС. Посочените обстоятелства допълнително подкрепят извода за несъответствие на мярката с целта на закона.

Във връзка с доводите за неуведомяване на собственика и позоваването на чл. 18б от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. и Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. следва да се посочи, че настоящото производство има за предмет законосъобразността на принудителната административна мярка, а не реализирането на административнонаказателна отговорност. Съобразно характера на ПАМ субективното отношение на водача не се преценява по правилата за налагане на административно наказание. Липсата на уведомяване и заявеното незнание не се приемат като самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на мярката. Те се отчитат при общата преценка на конкретния случай, заедно с доказаното наличие на застрахователно покритие и възстановена регистрация към момента на издаване на заповедта. Отмяната се основава на неизясняването и необсъждането на тези обстоятелства и на липсата на установена

необходимост от мярката с оглед законовата ѝ цел.
При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове и тяхното изпълнение не могат да засягат правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В конкретния случай към момента на издаване на заповедта противоправното състояние, на което органът се е позовал, вече е било преустановено. Поради това приложеното ограничение не е обосновано с действителна превантивна или преустановителна необходимост и противоречи на принципа на съразмерност.
С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.
При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноски се дължат на жалбоподателя. От представените доказателства се установява, че същият е направил разноски в общ размер на 505,11 евро, от които 5,11 евро – държавна такса, и 500 евро – заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението на ответника за прекомерност е общо и не е подкрепено с конкретни съображения за несъответствие на възнаграждението с оказаната правна помощ. Договореният и заплатен размер от 500 евро съответства на осъщественото процесуално представителство, включително изготвянето на допълнение към жалбата, участието в съдебното заседание и представената писмена защита, поради което съдът не намира основание за намаляването му.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003334 от 03.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. В. Т., ЕГН: [ЕГН], сумата от 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента), представляваща направените по делото разноски.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: